

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ondřeje Mrákoty a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **A. A.**, zastoupen Mgr. Pavlem Maršálkem, advokátem se sídlem Vrchlického 802/46, Liberec XIV, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 22. 2. 2018, č. j. 59 A 29/2017 - 41, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 8. 3. 2017, č. j. MV-7276-5/SO-2017, žalovaná zamítla odvolání žalobce (dále jen „stěžovatel“) a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20. 12. 2016, č. j. OAM-2382-6/ZR-2016, kterým bylo podle § 46a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stěžovateli zrušeno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny a byla mu stanovena lhůta k vycestování z území České republiky podle § 46 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v délce 30 dnů od právní moci prvostupňového rozhodnutí. Podle rozhodnutí správních orgánů byly splněny podmínky pro zrušení platnosti dlouhodobého pobytu stěžovatele, neboť byl rozsudkem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 1. 4. 2016, č. j. 3 T 137/2015 - 75 (proti kterému bylo zamítnuto odvolání usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 30. 8. 2016, č. j. 55 To 198/2016 - 93), shledán vinným ze spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, a byl odsouzen k peněžitému trestu v počtu 100 denních sazeb po částce 300 Kč denně, v celkové výši 30 000 Kč, současně mu byl stanoven náhradní trest odnětí svobody na dobu 4 měsíců. Dále byl stěžovateli uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všech skupin v trvání 18 měsíců. Správní orgány uvedly, že vycestování stěžovatele je v souladu s veřejným zájmem, přičemž neshledaly nepřiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života, neboť stěžovatel může svou rodinu navštěvovat v rámci bezvízového styku mezi Českou republikou a Moldavskem.

[2] Stěžovatel napadl rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“), který ji shora citovaným rozsudkem zamítl.

[3] Stěžovatel současně s podáním žaloby požádal, aby jí byl přiznán odkladný účinek. Usnesením ze dne 9. 5. 2017, č. j. 59 A 29/2017 - 18, krajský soud návrhu vyhověl a přiznal žalobě odkladný účinek.

[4] Rozsudek krajského soudu následně stěžovatel napadl kasační stížností. Zároveň navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[5] V návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatel poukázal na podstatu řízení o kasační stížnosti, kterou se domáhá zrušení napadeného rozsudku a rozhodnutí správních orgánů, v jejichž důsledku musí opustit Českou republiku. Návrh odůvodnil tím, že v České republice žije od roku 2007, přičemž od roku 2002 zde žije jeho manželka (st. příslušnost Ukrajina), která má v České republice trvalý pobyt. V manželství se narodily dvě dcery (ročník 2007 a 2012). Manželka a děti nyní čekají na udělení státního občanství - žádost podaly 12. 10. 2017. Stěžovatel má v České republice většinu přátel a nejbližší příbuzné, kteří jsou na něj odkázáni výživou. Stěžovatel pracuje jako OSVČ - automechanik, zároveň je zaměstnán u společnosti LUTWA, s. r. o. Jeho zaměstnání a podnikání je vázáno výlučně na Českou republiku. V zemi původu má stěžovatel jen matku. Zrušením dlouhodobého pobytu stěžovatele by došlo k zásahu do osobních a rodinných poměrů nejen stěžovatele, ale i jeho rodiny, jež na celé situaci nenese žádnou vinu. Výkon nebo jiné právní následky napadeného rozhodnutí by pro stěžovatele znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká může vzniknout jakýmkoliv osobám; přiznání odkladného účinku by podle stěžovatele nebylo v rozporu s veřejným zájmem.

[6] Žalovaná uvedla, že přiznání odkladného účinku je mimořádným institutem, který nelze paušálně aplikovat. Poukázala na usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2013, č. j. 3 A 120/2013 - 29, jež odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na nalus.usoud.cz), podle kterého může do soukromého a rodinného života cizince fakticky zasáhnout až rozhodnutí bezprostředně vedoucí k nucenému opuštění země. V daném případě je třeba upřednostnit veřejný zájem na opuštění České republiky cizincem před zásahy do života jednotlivce (stěžovatele). Náležitá ochrana práv stěžovatele i bez jeho přítomnosti je zajištěna jeho právním zastoupením, nadto je možné zajistit jeho účast na projednání kasační stížnosti na základě víza k pobytu do 90 dnů uděleného podle vízového kodexu EU.

[7] Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

pokračování

[8] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[9] Nejvyšší správní soud po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelem, skutečností vyplývajících ze soudního spisu a napadeného rozhodnutí žalované dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s. jsou naplněny.

[10] Nejvyšší správní soud vycházel zejména z předpokladu, že nedojde-li k odkladu právních účinků rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalované, do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti, bude stěžovatel v důsledku právních účinků pravomocných a vykonatelných rozhodnutí správních orgánů nucen opustit území České republiky, a to ještě před rozhodnutím o kasační stížnosti.

[11] V případě žalobce je přezkoumáváno rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny. Na území České republiky stále pobývá nejbližší rodina stěžovatele - jeho manželka a dvě nezletilé dcery. V případě nuceného vycestování stěžovatele z území České republiky by tedy došlo k zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatele, jeho manželky a především jeho nezletilých dcer, které jsou na osobě stěžovatele závislé svou výchovou a výživou. Stěžovateli by dle názoru zdejšího soudu totiž byla v zásadě znemožněna možnost pobytu s jeho rodinou, která by byla omezena pouze na občasné návštěvy stěžovatele v rámci bezvízového styku s Moldavskem, který však nesmí přesáhnout 90 dnů v období 180 dnů. Ve spojení se skutečností, že by se tak stalo dříve, než bude rozhodnuto o kasační stížnosti stěžovatele, by okamžité nucené opuštění České republiky dle názoru zdejšího soudu s ohledem na okolnosti tohoto konkrétního případu představovalo nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, jak dále blíže rozvedeno.

[12] Je sice pravdou, že k bezprostřednímu opuštění území České republiky by mohl být stěžovatel donucen až v souvislosti s rozhodnutím o jeho správním vyhoštění, nicméně tato skutečnost nemůže být podle názoru Nejvyššího správního soudu bez dalšího důvodem k zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku. Jen stěží lze totiž předpokládat, že stěžovatel má předejít případné zmiňované újmě tím, že bude vědomě porušovat zákon nelegálním pobytem na území České republiky a vystavovat se riziku, že mu bude uděleno správní vyhoštění, s nímž je navíc vždy spojen zákaz pobytu na území Evropské unie na určitou dobu. V daném případě lze tedy nalézt příčinnou souvislost mezi právními účinky žalobou napadeného rozhodnutí a možným vznikem újmy na straně stěžovatele.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil žádost o přiznání odkladného účinku i z hlediska zbývajících podmínek stanovených v § 73 odst. 2 s. ř. s. K otázce možného rozporu

s důležitým veřejným zájmem se Nejvyšší správní soud již vyjádřil v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25, když dospěl k závěru, že „[p]okud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu hrozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu hrozícího zásahu do základního práva svědčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008 - 131, č. 1698/2008 Sb. NSS)“.

[14] Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že stěžovatel byl odsouzen za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky. Nelze tedy vyloučit, že jeho další dlouhodobý pobyt na území České republiky by mohl představovat ohrožení veřejného zájmu. Zdejší soud však přihlédl ke skutečnosti, že stěžovatel nebyl odsouzen k nejzávažnější a nejtvrdší „společenské sankci“ spočívající v trestu odnětí svobody a dále k tomu, že nemá poznatky o tom, že by se stěžovatel v minulosti nebo současné době dopouštěl na území České republiky jiné trestné činnosti či jinak narušoval veřejný pořádek. Stěžovateli byl mj. uložen zákaz řízení motorových vozidel, jenž snižuje riziko spáchání dalšího přečinu, za který byl stěžovatel odsouzen. Za uvedené situace Nejvyšší správní soud neshledal, že by se přiznání odkladného účinku v daném případě (tedy umožnění pobytu stěžovatele na území České republiky do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o jeho kasační stížnosti) mohlo negativně dotknout práv třetích osob a bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem v takové intenzitě, že by ochrana tohoto veřejného zájmu musela převážet nad toliko dočasnou ochranou práv stěžovatele do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o jeho kasační stížnosti.

[15] V této souvislosti ovšem Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné zdůraznit, že rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je rozhodnutím pouze prozatímní povahy a rozhodně nijak nepředjímá rozhodnutí o věci samé.

[16] S ohledem na skutečnost, že krajský soud usnesením ze dne 9. 5. 2017 přiznal žalobě odkladný účinek, postačí v daném případě, že se přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti pozastavují až do skončení řízení o kasační stížnosti právní účinky přezkoumávaného rozsudku krajského soudu, neboť tím se fakticky dočasně obnovuje odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí žalované.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 13. dubna 2018

Mgr. Ondřej Mrákota
předseda senátu

